

EXERCÍCIOS CURSO AVANÇADO ÖVNINGAR FORTSÄTTNINGSKURS

F65

Läs - Översätt

NATIONELLT PROV - del 3

Foi no meio do caminho que aquele pequeno incidente aconteceu. Um carro atrás de mim, quase colado; seguramente não estava a mais de um metro. E ele foi a 100 à hora. Ele fez sinais de luzes e buzinou como não conseguiu ultrapassar, porque a fila de trânsito em sentido contrário era contínua, e ali a estrada foi estreita.

«Que grande besta», pensei eu «eu não tenho alguma culpa de que não conseguir ultrapassar. E se eu travo de repente, ele pode até matar-me». Eu continuei a dizer insultos e preocupações e tentar descobrir o que fazer. Finalmente, achei que o melhor foi abrandar lentamente, até chegar a uma velocidade em que uma possível pancada na traseira do carro resultou apenas em trabalho de bate-chapa, mas não em funerais.

Ao mesmo tempo seria uma boa maneira de «ensinar» aquele maníaco homicida de ver qual é o resultado de chatear os outros sem razão nenhuma.

Assim fiz, e durante alguns quilómetros fomos a 40 à hora, eu à frente, sorrindo com maldade para o espelho retrovisor, o outro atrás, a suar de raiva e a buzinar em som contínuo.

Por fim, uma aberta no trânsito em sentido contrário. O outro aproveitou e passou com grandes barulhos de aceleração e muito perto. Gritamos ambos, e fizemos toda a variedade de gestos feios, e depois separamos, ambos moendo amargura armazenado no estômago, o louco apressado desaparece adiante, numa curva.

EXERCÍCIOS CURSO AVANÇADO ÖVNINGAR FORTSÄTTNINGSKURS

F65

Läs - Översätt

NATIONELLT PROV - del 3

Det var på halva vägen som den lilla incidenten inträffade. En bil bakom mig, nästan fastklistrad, säkert inte mer än en meter ifrån. Och han körde i 100 i timmen. Han blinkade med ljusen och tutade eftersom han inte kunde köra om, då kön av mötande trafik var oavbruten och vägen var smal.

"Vilken skitstövel", tänkte jag, "det är inte mitt fel att han inte kunde köra om. Och om jag bromsar plötsligt kan jag till och med dö." Jag fortsatte att spy ut förolämpningar och bekymmer och försökte komma på vad jag skulle göra. Till slut tänkte jag att det vore bäst att långsamt sakta ner tills jag nådde en hastighet där en eventuell krock bakifrån bara skulle resultera i plåtskador, men inga begravningar.

Samtidigt skulle det vara ett bra sätt att "lära" den mordiska galningen att se resultatet av att irritera andra utan anledning.

Så det gjorde jag, och under några kilometer körde vi i 40 km/h med mig i täten och ett elakt leende i backspeglarna, den andra bakom, svettandes av ilska och tutande oavbrutet.

Till slut blev det en lucka i den mötande trafiken. Den andra drog fördel av detta och passerade med höga accelerationsljud och mycket nära. Vi skrek båda två och gjorde alla möjliga fula gester och sedan delade vi på oss, båda med krossande bitterhet lagrad i våra magar, den stressade galningen försvann därframme runt en kurva.